

Nuriye Çeleğen

Örtüde
70
Esma

ÖRTÜDE 70 ESMÂ

Nuriye Çeleğen

ÖRTÜLER İNERKEN

Örtü... Yaratılışın kadına giydirdiği elbise. Kadının siperi, kalesi. Kadın ruhuna konulmuş İlahî sırrı koruyan kabuk. Özündeki kader programının filiz verdiği toprak. Nesillerin anası ile dünyevilik arasına gerilmiş perde. Manevî kış soğuklarından koruyan libas. Kadının edebi, ahlaki, iffeti. Kadının maddesinin ötesindeki manevî güzelliği...

Ne acı ki, son birkaç yüzyıldır şeytanî bir el uzandı o örtüye. Kadın fitrat elbisesinden sıyrıldı. Sığındığı ve korunduğu kalesi yıkıldı. Kadın üzerinde ve kadın üzerinden büyük bir oyun oynanmaya başlandı insanlığa. Hürriyet vaatleriyle kadın yuvasından çıkarıldı, örtüsünden sıyrılıp salıverildi sokağa. Hürriyet uman kadın büyük bir esaretin içinde buldu kendini. Önce nefsinin tutsağı, sonra sokağın, sonra modanın, reklamcılarının, kapitalizmin derken modern hayatın etrafına ördüğü duvarları fark edemedi. Ne acı ki, kendi bedeni üzerinden oynanan büyük oyunun farkına varamadı.

Kadın tam da Resûlullah'ın haber verdiği gibi âhir zaman fitnesinde en dehşetli rolü üstlendi. Artık bedeni örtmek için değil kadını daha cazip hale getirmek için hazırlanıyor kıyafetler. Her gün bir yerlerden bir modacı bağıyor, "Bu kıyafeti giyebilecek cesur bir kadın var mı?" diye. Binlercesi, milyonlarcası koşuyor bu sese. "Ne güzel oldun" diye sırtları

sıvazlanan, egoları okşanan kadınlar çok mutlu oluyorlar. Bir silah kuşanır edasıyla sarıyor bedenlerini giysi. Görüntü okları atılıyor nazarlara... Bir anda binlercesine, milyonlar hatta milyarlarca göze aynı anda. Gözlerden giriyor o zehirli oklar. Dimağa, hayale, kalbe varıncaya kadar tüm duyguları sarıyor. Kalp yaralı, perişan... Akıl durmuş şaşkın... Hayal sersemleşmiş... Nefis büyük bir zafer kazanmış eda ile olabildiğince ayakta. Kalp ağlıyor, ruh ağlıyor. Kalp yine siyah bir noktayla kararıyor, yine imanın cilasından bir parça daha koparıyor. Lisanın lezzeti kaybolup zikirden nefretkârane uzaklaşıyor. Melekler ağlıyor, gözetleyip duran cennet ağlıyor...

Ağlayan sadece hasretle sakinlerini bekleyen cennet olmadı. Önce kadının ruhu ağladı. Sonra bedeni, sonra eşi, sonra masum yavruları ağladı. En büyük sığınağı olan yuva ağladı. Tüm cemiyet, sonra teker teker bütün fertler ağladı. Hatta kadın ve kadınlık ağladı.

Zira atılan örtüyle kadının ruhu incindi, yaralandı. Kadının ruhuna konan sırlar öldü. Onda tecelli eden isimler nurunu çekti. Kadın ruhundaki ulvî seciyeler, yerini süflî duygulara bıraktı. Fitrat fitrî olmayandan ıstırap hissetti. Emanet olarak verilen ve sırlanması istenen güzellik, ben güzelim edaları ile etrafa saçıldı. Bu da kadını kulluktan uzaklaştırıp dünyevileştirdi.

Sonra namahrem nazarlara pervasızca sunduğu beden ağladı. Namahrem nazarlardan çıkan zehirli bakışlar bedenin nuruyla beraber güzelliğini de alıp götürdü.

Eşinin kalbi ağladı kadının. Kıskandı. Kıskançlık ateşiyle yandı kalbi. Kadın kendi güzelliğini namahrem nazarlara açarken, başka namahremler girdi kocanın nazarına. Yalnız hayat arkadaşına tahsis edilmesi gereken güzellikler etrafa saçılınca, emniyet yanında hürmet ve muhabbet zedelendi. Şüphe ve endişe girdi eşlerin arasına.

Ev yuva olmaktan çıkıp mekân haline dönüştü. Yavrular nursuz ve ruhsuz kuru mekânların duvarları arasında günah yüklü kucaklara doğdu. Anne uhrâyı değil, dünyayı doldurdu çocukların ruhuna. Ahiret yolunda değil, dünya yolunda rehber oldu. Şefkat su-i istimal edildi. Ebedî gelecek endişesi yerine dünyevi gelecek endişesiyle yetiştirdi çocuklar. Tıpkı anne ve babaları gibi...

Zehirli oklarla kalbi ve ruhu yaralı insanlar doldurdu sokakları. Sürekli nefsi, nefsaniliği, şehveti uyarılan, sürekli nefsanî gerilim yaşayan insanlarla doldu toplum. Milyonlarca kalp kebâirle yaralanıp öldü. Toplum buhrana kapıldı. Rahmet melekleri kaçtı, ruhlar teneffüs edecek manevî bir atmosferden yoksun kaldı. Ruhlar bunaldı, kalp karardı. Gerilim, kaygı, endişe kapladı karabasan gibi zihinleri. Sapkınlık ve hıyanetle insanîyetini kaybetti insan.

Bir sâri hastalık gibi toplumu saran bu illetten örtülüler de etkilendi. Örtü tesettür olmaktan çıktı. Güznel görünme, daha şık olma düşüncesi onları da sardı. Bu dehşetli akımın, kalplerdeki imana verdiği tahribatı göz ardı edip onlar da saf tuttu bu şeytan ordusunun saflarında. Ne acı ki, milyonlarca İbrahim sokaklarda ateşlerde yanarken karınca misali su yerine, nar taşıdılar Nemrud'un ateşine.

Halbuki kadın Cemal'e ve ism-i Hafiz'e aynaydı. İlahî esmânın bin bir nakşıyla işlenmiştiilmekilmek. Ruhu ve bedeni cemali isimlerin türlü türlü rengiyle bezenmişti. İlahî sırların sırrı saklanmıştı tohum misal özünde. O sır dökülmemeliydi ayağa, o sır saçılmamalıydı tecessüs dolu nazarlara. Örtüsü sarmalıydı o sırrı; tıpkı tohumun özünü saran kabuk misali. Tesettür toprağı altında neşvünema vermeliydi o İlahî Kenz-i Mahfî. Sümbül veren o hakikat önce yuvayı sarmalıydı; eşi sarmalıydı, çocukları sarmalıydı... Cennet meyveleri vermeliydi Hasan ve Hüseyinler misali. Tıpkı “En hayırlı kadın başkalarının hayaline düşmemiş kadındır.” diyen Nebevî ağacın meyvesi Hz. Fatıma'dan doğan İnci Mercanlar gibi.

“Mim'siz medeniyetin yuvalardan uçurduğu, hürmetleri de kırdığı muhteremleri yuvalarına” davet etmeli artık... Hürmetleri orada, rahatları evlerinde. Zînetleri temizlik; haşmetleri güzel ahlak, masumluk, olgunluk ve şefkattedir; eğlencesi evlatlarıdır. O zaman örtüde tecelli eden yetmiş esmâ aydınlatır, kadını, yuvayı, dünyayı...

Dr. Ahmet Mücahit Çeleğen

BİRİNCİ BÖLÜM

SALAVAT KAPISI

Allah Resûlü'nün huzurunda...

“Ben örtünmeyle emrolundum.”¹

1 Heysemi, Mecmâü'z-Zevâid, c.5, s. 122

“ÖRTÜN BENİ!”

YA ALLAH

Ey Müddessir (a.s.m.)²

Arşla arz buluştu. Tecellinin aracısı, yerle gökleri kapladı. Tüm esmâ yansıdı. Varlık titredi. Hira titredi. Üstündeki titredi.

Tecellinin aracısı sıktı. Sırrı onda aşikâr etmek istedi. Sıkılan titredi, bilumum ruhlar titredi. Arş, arzla kucaklaştı. Hira, üstündekini taşıyamaz oldu. Üstündeki Hira'ya sığamaz oldu.

Koştu...

Rabbin tecellisinden Rabbin sığınağına koştu. Bütün mahlûkat ardı sıra sürüklendi. Asırlar peşine dolanıp aktı. Hira'nın saramadığı, Hira'nın teskin edemediği yürek sükûn için evine koştu. Arş kalpli kadın kapıdaydı. Hürmetle karşıladı. Sükûnet birikmiş gözlerle baktı. Sakin kadın rahmetti. Şefkatle seslendi:

“Örtün beni! Örtün beni!”

Örttü kadın.

2 Esmâ-i Nebvî: Müddessir: Örtüye bürünen. (Peygamberimizin Kur'ân-ı Kerim'de geçen ismi)

Resûl'ün, Hira'da gördüğü oradaydı. İlahî tecelli tekrar kuşattı. Âlem-i melekûta açılan kalp bir kez daha titredi. Arz titredi, melekler titredi, her şey tir tir titredi.

Kadın sükûnla beklemekteydi. Eşine itaati ibadet bellemiştir kadına seslendi:

“Örtünü aç!”

Annemiz, örtüsünü açtı. Tecellinin aracısı gitti. Melekût âleminin kapıları kapandı. Arş, bağlantıyı kesti. İlahî tecelliyi teskin için örtüye sığınan Resûl, tekrar eşine buyurdu:

“Örtün!”

Annemiz, hicabını üstüne çekti. Tecelli kuşattı her yeri. Cebrail kendini âyân etti. Bildi manevî âlem ile arasındaki basamağı. O bilinçle örttü kendisini ve eşini. İlahî tecellinin aracısı oradaydı. Arş'la arzın buluşmasının ardından Resûl'ün insanlığa ilk kelamı “Örtün beni!” olmuştu.

Örtülere büründü Resûl.

Vahyin ağırlığını örtü ile teskin etti. Vahye muhatabiyette örtü şarttı. Bildi mübarek annemiz örtünün muhkem gücünü. Rab ile bağlantı yanını. O bilinçle örttü kendisini ve eşini.

İlahî tecellinin aracısı hâlâ oradaydı.

Örtülere bürünmüş Resûl ve örtülere sarınmış annemiz anladı: Arş'ın dili olan vahyin ağırlığını ancak örtü taşıyabilirdi. Sır örtü ile açıldı, örtü açılınca sır kapandı. Kalp ağacının Arş'ta dal budak vermesi için beden çekirdeğini örtü toprağında sarıp sarmalamak gerekirdi.

Ey Müddessir (a.s.m.)!

*Vahyin ilk yansıması örtüye bürünmek oldu. Sizin kadına
ilk hitabınız da:*

“Örtün!”

Vahye ilk muhatabiyette örtü,

“Ya ALLAH!”³ dedi...

3 Esmâü'l Hüsnâ: Allah: Lafza-i Celâl. Esmâların hepsini kendinde toplayan.

ZEYNEB'İN YAKASI ÖRTÜK

YA VEKİL

*Ey Mütevekkil (a.s.m.)!*⁴

Gün taze. Sabah demini alıyor. Küfrün karanlığına nuranî bir güneş gibi düşmek için evden ayrılıyorsunuz. Azgın müşrikler etrafınızı sarmış. Anlatıyorsunuz yumuşacık, serin. Üzerinize taşlar yağıyor. Sevgiyle anlatıyorsunuz. Yüzünüze, gözünüze kumlar serpiliyor. Merhametle anlatıyorsunuz. Ağır ithamlar ediliyor. Sabırla anlatıyorsunuz. Bir bedbaht el elbisenizden çekiştiriyor. Mübarek alnınızda şebnem gibi pırl pırl terler. Zarif yüreğinizde hicran. Dilinizde sabrın tercümanı dualar. Sonsuz muhabbetiniz bedduaları ötelemiş.

Güneş tepeye yükselmiş, kızgın.

Bir kız geliyor. Üzgün. Ürkek adımlarında sanki kâinat sürükleniyor. Siması on yedi-on sekiz yaşlarını gösteriyor; tavrı asırları yüklenmiş. Narin yüzünde acının gölgesi, gözlerinde iplik iplik yaş. Gözlerinden akıyor kırık yüreği. Kalbini bir ibriğe doldurmuş sanki.

Güneş iyice yükselmiş, kor gibi.

4 Esmâ-i Nebî: Mütevekkil: Her işine Allah'ı vekil etmiş. (Peygamberimizin diğer kitap ve suhurlardaki ismi.)

Yanınıza gelen kızın dudakları kelama küskün, asil yüzünde buruk bir hüznün. Üzerinizdeki tozları eliyle mi yüreğiyle mi silkeliyor belli değil. Su veriyor, ferahlamanız için.

Kız ağlıyor...

Gözlerindeki yaşlar küfre kahır duası. Titrek elindeki ibrikten su döküyor. Abdest alıyorsunuz.

Naif kızın yüreğinde acı. Yüreği gibi ince ince, içine birikmiş keder gibi sessiz sessiz ağlıyor yanı başınızda. İlk ciğerparenize bakıp sesleniyorsunuz:

“Yavrucuğum, yakanı ört! Baban hakkında tuzağa düşürülüp öldürülecek ve zillete uğrayacak diye korkma!”⁵

Rabbın rızası dışında hiçbir şeyin önemi yok sizin için. Örtüye o derece düşkünsünüz. Henüz örtü âyeti gelmemiş.

İlk naz çiçeğiniz hâlâ ağlıyor. Kırık kalbinde nebevî hüznün. Gün demini çoktan almış. Müşrikler geride kalmış. Yavrucuğunuzla yürüyorsunuz. Küfre arkanız dönük, Zeyneb’inizin yakası örtük...

Ey Mütevekkil (a.s.m.)!

Zeyneb’inin örtüsünde kendisine tevekkül edenlerin işlerini en iyi neticeye ulaştıran Rabbın ismi yanıyor ı ışık ışık. Giyimde Rabbini vekil kılmak olan örtü;

“Ya VEKÎL!”⁶ diyor...

5 Heysemi, VI, 21.

6 Esmâü'l Hüsnâ: Vekil: Kendine tevekkül edenlerin işlerini neticeye ulaştıran.

AĞLATAN KADINLAR

YA TEVVÂB

*Ey Beşîr ve'n-Nezîr (a.s.m.)!*⁷

Gece, karanlığın eteklerinden tutmuş, visali arıyor. Gündüzle gece, akıl ile kalbi pay ediyor. Gündüze akıl, geceye kalp düşüyor. Kalp, gece sırrını alıyor. Dünyaya uyanık gözler, uyku ile gecenin ellerine veriliyor. Mana gözü açıklara gece, nuranî aydınlık oluyor.

Gecenin kalbine düşenlere vuslatı haber ediyor gece. Gece toprağında deliniyor nefsin kabuğu. Siz de Rabbinize bir gece yürüyüşüyle gidiyorsunuz. Miraç, gece yürüyüşü. Gece yürüyüşü olmayanın miracı olmuyor.

Geceye adım atıyoruz usulca. Kalpler size eğiliyor, sizinle gece yürüyüşüne düşmek için. Her yeri lâhûti bir sükûn kaplamış. Yıldızlar üstünüze bir defacık dökülmek için çırpınıyor. Parmağınızı kaldırmanız mehtabın yüzüne nahif bir elif gibi düşmeye yetiyor, mehtabın kalbi parçalanıyor.

7 Esmâ-i Nebevî: Beşîr: Hidayet yolunu gösterip müjdeleyen. (Peygamberimizin Kur'ân-ı Kerim'de geçen ismi.)

Nezîr: Hak yolu gösterdikten sonra bu yoldan sapanların sonunun hüsrarla sonuçlanacağını bildirip uyarar. (Peygamberimizin diğer peygamberlerle ortak ismi. Kur'ân-ı Kerim'de de geçen ismi.)

Gece, Asr-ı Saadet'e açıyor kapıları. Teheccütle giriliyor o kapıdan.

Huzurundayız Efendim.

Gece, duygularımızı tutuyor. Rabbim, varlığa önce gece mi düştü? Gündüz onun eteklerine mi tutundu? Gecenin inceliği var. Madde incelmış ruha baş eğmiş. Kalplerin kokusu gül olmuş hissediliyor. Tüm ruhlar Rabbine firar etmiş. Medine el bağlamış visalî bir namazda. Nefsin sesi kesilince varlığın size salât ü selâmı iştiliyor:

“Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammed.”

Kâinat salavathane, her şey yekdil söylüyor:

“Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammed.”

Ağlıyorsunuz.

Siz ağlayınca âlem ağlar...

Kapınızda mahcup ve üzgün bekliyoruz. Merak içimizde kördüğüm. Mübarek annelerimizi kaldırılıyorsunuz tek tek.

Gözleriniz yaşlı, hıçkırıklar yüreğinizde çağlayanlar gibi.

Buyuruyorsunuz;

“Hiç kimse uyumasın bu gece! Herkes ibadet etsin!”

Annelerimiz gecenin içine nurdan bir kandil gibi damlıyor; huşûyla huzura varıyorlar.

Siz ağlıyorsunuz Efendim.

Her dem rahmetle yunmuş avuçlarınız semaya uzanmış. Gözyaşlarıyla ıslanmış, hüznle sarınmış dualar dökülüyor mübarek dudaklarınızdan. Gözyaşlarınız Yakup'un Yusuf

için akıttıklarından daha çok, daha keder yüklü. Dertlenişiniz tüm annelerin yavrularına dertlenişinden daha fazla.

Gece, avuçlarınızdan akıyor usulca. Vakit silinmiş sanki. Duadasınız.

Ve siz ağlıyorsunuz...

Gözyaşlarınız annelerimizin kalbine değıyor. Siz ağlayınca onlar kan yaş ağlıyor. Sizi ağlatan durumun ne olduğunu soruyorlar.

Hıçkırıklar içinizde düğüm düğüm, gözleriniz ıslak buyuruyorsunuz;

“Ahir zamanda gelecek bazı kadınlar kendilerini giyinik zannederler ama onlar çıplaktır.”⁸

Ağlıyorsunuz...

Ahiret kayıplarımıza, önemsemediğimiz kabir sonrası istikbalimize, istikbal diye koşuşturduğumuz olmayan zaman vehmimize ağlıyorsunuz. Kaybettiğimiz örtümüz için hüznü dolu yaşlarla gece boyu ağlıyorsunuz.

Ey Beşîr ve'n-Nezîr (a.s.m.)!

Gece sükûnlu örtü...

Visali çekmiş üstüne her şey. Gecenin pak seccadesine baş koymuş has kullar. Hayal, kapınıza koşmuş. “Giyinik çıplaklar” ifadeniz içimizi yakıyor. Nedamet dilini en iyi gece bilir. Pişmanlık ateşi tutuşuyor alev alev tövbelerle. Sizi ağ-

8 Malik, “Libas,” 7; Müslim, 2128.

latanlardan olmamak için gecenin karanlığında nuranî bir aydınlık için dualara tutunuyoruz.

Tüm gecelerimizin nur yüzlü mehtabı olan ey Beşîr ve'n-Nezîr (a.s.m.)! Biliyoruz ki örtü, nefsi tövbeye sevk ediyor ve

“Ya TEVVÂB!”⁹ diyor...

9 Esmâü'l Hüsnâ: Tevvâb: Kullarını tövbeye sevk edip onların tövbelerini kabul eden.

AĞLATTIK SİZİ

YA KÂDİR

*Ey Nâsîh (a.s.m.)!*¹⁰

Üveyş derdin ona.¹¹ Onu çok severdin. Bir gün Üveyş'inle oturuyordunuz. Ansızın biri çıkageldi. Sizi çağırıyordu. Birlikte gittiniz. Bir müddet sonra da Üveyş'in yanına yeğeni Abdullah bin Zübeyr geldi. Sizi sordu. Üveyş dedi ki:

“Tanımadığım bir adam geldi. Medine'nin dışına doğru gittiler.”

Yabancı biriyle Medine'nin dışına gitmeniz Abdullah bin Zübeyr'i endişelendirdi. Teyzesine;

“Haydi biz de gidelim,” dedi.

Maksadı olabilecek bir tehlikeye karşı sizi korumaktı.

Çok geçmeden Üveyş ile yeğeni bulunduğunuz yere geldi. Siz, bir yabancı ile konuşmaktaydınız. Yabancı ayakta, siz oturmaktaydınız. O bir şeyler anlatıyor, siz ise bir noktaya bakarak ağlamaktaydınız.

10 Esmâ-i Nebî: Nâsîh: Ümmeti için nasihatçi olan.

11 Aışecik demek.

Üveyş ve yeğeni uzakta beklediler. Yabancı gitti. Hemen yanınıza geldiler. Yabancının kim olduğunu ve sizi bu denli ağlatan konuşmanın içeriğini sordular.

“O” dediniz:

“Cebrail’di. Bana ümmetimin sonunda gelecek bazı kadınları gösterdi. Cehennemde yanıyorlardı. Ateşten kaçmak istedikçe ateş onları daha çok sarıyordu.”

Üveyş merak etmişti. Acaba onlar hayatta iken hiç mi ibadet etmemişlerdi?

“Ey Allah’ın Resûlü” dedi:

“Onlar namaz kılıp oruç tutarlar mıydı, örtünürler miydi?”

Üveyş’inize üzgün bir şekilde cevap verdiniz:

“Hepsini yaparlardı.”

Üveyş’in merakı daha da artmıştı. İbadet eden bu kadınların cehennemlik olmalarına sebep ne olabilirdi. Korku ile sordu:

“Onları cehennem ateşine sürükleyen neydi?”

“Onlar sabah kalkar yabancı erkeklerle sohbet etmeye başlarlardı. Erkeklerle musafaha (tokalaşmak) ederlerdi. Onlarla birlikte yemek yerlerdi.”

Ağladınız ey Nâsîh (a.s.m.)!

Duyarsızlığımıza ağladınız. Bu denli lakayt oluşumuza ağladınız. Tesettürün ruhen de örtmek olduğunu unuttuğumuza ağladınız. Örtünmenin erkeklerle gereksiz konuşmalardan kaçınmak da olduğunu bilmeyişimize ağladınız.

Erkeklerle zaruret olmadan konuştuğumuz her bir süre kadar cehennemde kalacağımızı bildirdiğiniz halde bu denli pervasızlığımıza ağladınız. Şeytanın bu konuşmaları bizlere, “İş icabı, gereklilik, zamanın getirdiği” olarak mübah göstermesine ağladınız. Velhasıl, kabir sonrası bizi çok ağlatacak bilumum konuşmalarımıza, gülüşmelerimize ağladınız. Ruh dünyamıza namahremlerin girmesine izin vermemize, kalbimizdeki haram talanlara ağladınız.

Ağlattık sizi ey Nâsib (a.s.m.)!

Nazenin kalb-i şefkatinizi hatalarımızla incittik.

Titredi şefkat gülleriniz...

Günahlarımızın üstüne damla damla aktı mübarek gözyaşlarınız.

Ey Nâsib (a.s.m.)!

Muhkem olmayan her bir örtüde sizin gözyaşınız vardır. Gereksiz konuşmaktan kaçındığımız her bir namahrem, sizin gözyaşlarınıza sunulmuş mendilimizdir. Bunun için Cehennem ateşine karşı en güçlü dayanak olan örtü;

“Ya KÂDİR!”¹² der...

12 Esmâü'l Hüsnâ: Kâdir: İstedğini yapmaya gücü yeten.

KIYAMETTE KARARAN YÜZLER

YA NÛR

*Ey Nûr (a.s.m.)!*¹³

Seni görmek için çöllere dökülemedik. Gündüzün sıcağı tenimize, gecenin ayazı içimize değerken Veysel Karânî gibi yol alamadık. Kalbimiz ürkek, içimiz seraplara takılmış, Selman-ı Farisî gibi her adımda size ulaşmanın sevinciyle sarsılamadık. Bizi Size getiren gül kokulu yollara düşemedik. Yolumuz nefsanî yollara düştü. Benliğimiz ahir zaman fırtınaları ile savruldu. Madde ruhumuzda taş duvarlar ördü. Dünya bizi cazibesıyla sardı sarmaladı. Kalp kapıları şeytanî soluklarla maneviyata mihlandı. Ahir zaman denen bir çöle rast geldik. Size gelmeye ayaklar ihtiyarını kaybetti.

İşte firariyiz Efendim.

Yürüyoruz...

Nefisten firar edip size geldik.

Bakışlarımız bakışlarınızı arıyor. Titrek ellerimiz size tutunamamanın ıstırabını yaşıyor. Etrafınızda saadet asrının ak bahtlı hanımları. Tüm zerrelere kulak kesilmiş. Sükûnet yürek atışlarını aşikâr etmiş. Yüzlerinde peygamberî ışıltı.

13 Esmâ-i Nebî: Nûr: Parlak aydınlık. (Peygamberimizin Esmâü'l Hüsnâ ile ortak ismi.)